

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 359/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. novembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. Š., T., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 4 T 289/2002 z 29. januára 2008, ako aj postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 26/2008 a jeho uznesením z 13. mája 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. júla 2008 doručená sťažnosť M. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 289/2002 z 29. januára 2008 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“),

ako aj postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 26/2008 a jeho uznesením z 13. mája 2008 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti opísal skutkový stav takto:

«Rozsudkom OS v Trnave, sp. zn. 4T 289/2002, som bol senátom dňa 29. 1. 2008 odsúdený pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3, písm. b) Tr. zák. platnom v čase činu. Bol mi za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 2 rokov. To, či počas konania na súde v čase od roku 2002 až do vyhlásenia rozsudku nedošlo ku zmene senátu a tým aj povinnosti vykonať dokazovanie znovu, neviem. Viem, že som súhlas na zmenu senátu nedal.

V každom prípade sa skutok mal stať pred viac ako 10-timi rokmi.

Po podanom odvolaní, ktorým som napádal skutkové zistenia, ktoré v tomto konaní nie sú dôvodom podanej sťažnosti. Chcem pripomenúť, že moje výpovede a rozdielnosti v nich, zapríčinené odstupom času, kedy som si postupne doplňoval informácie boli súdom vyhodnocované tak povediac ako dôkaz jediný a jedinečný a na ňom súd v podstate postavil moju vinu. Grafologické zistenia v tom zmysle, že ja som mal vypisovať žiadosti a tlačivá nijako nevyvracajú základné moje tvrdenie, že rok výroby som nežiadal antidatovať a že som bol subjektívne vždy a všade presvedčený, že údaj v technickom preukaze o roku výroby je správny a ja som ho za správny vždy považoval. Je úplne bez významu, že som sa mohol mýliť. Nebudem rozoberať aj podozrenie, že „vec“ bola „tlačená“ a že súd nebol nestranným.

Skutkovo je jasné, že skutok sa mal stať 19. 2. 1998. Obžaloba bola podaná 29. 7. 2002 (teda prípravné konanie trvalo viac ako 4 roky). Súd I. stupňa konal viac ako 5 rokov. Odvolací súd v snahe skončiť vec „za každú cenu“, aby sa tak vyhol možnému postihu po podaní sťažnosti obvineného na neodôvodnené prietahy v konaní v zmysle porušenia Ústavy v § 48 ods. 2 a „Dohovoru“ v čl. 6 ods. 1., potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa.

Odvolací súd v lehote do 13. 5. 2008, ktorú u neväzobnej veci považujem za primeranú, rozhodol a v lehote výnimočne krátkej vec vrátil súdu I. stupňa (po 10-tich dňoch!). Teda odvolací súd konal bez zbytočných prietahov.

Vec je skončená a preto zrejme sťažnosť na porušenie Ústavy a Dohovoru pre nedôvodné prieťahy nebude úspešná. Doba, ktorá uplynula od „spáchania trestného činu“, dĺžka konania, vrátane prieťahov by úspešná byť mala. V konaní (je jedno, či boli spôsobené štátnym orgánom, obvineným prípadne takzvanými objektívnymi príčinami) čas, ktorý uplynul musel byť pri dodržaní trestného zákona a trestného poriadku, vtedy platného, zohľadnený a musel mať iba dva možné zákonné výstupy.»

Podľa sťažovateľa v jeho „konkrétnom prípade došlo k nespravodlivému prejednaniu veci, prejednaniu v neprimerane dlhej lehote a... nie nestranným súdom“.

Podľa sťažovateľa spravodlivé rozhodnutie v prípade preukázania jeho viny malo znieť takto:

«1. výstup: podľa § 257 písm. b) Tr. por. zrušuje sa rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a podľa § 223 ods. 1 Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1, písm. h) trestné stíhanie proti M. Š. ..., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods.3 písm. b) Tr. zák. na skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku OS v Trnave sp. zn. 4T 289/2002 zo dňa 29. 1. 2008, sa zastavuje.

Ved' Európa považuje a Európsky súd judikuje, že k porušeniu práv obvineného dochádza už vtedy, ak stíhanie trvá viac ako 6 rokov (!). Ak súd I. stupňa vyhlásil rozsudok takmer po 10-tich rokoch, tak odvolací súd v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. musel skúmať, či trvajúce konanie už viac ako 10 rokov nie je porušením medzinárodnej dohody. Keď dochádzalo k porušeniu a porušenie práva obvineného na prejednanie veci v primeranej lehote stále porušované bolo, nemohol vo veci pokračovať a vytýčiť termín odvolacieho pojednávania. Tým totiž pokračoval v konaní, ktoré porušuje „Dohovor“.

2. výstup: podľa § 258 ods. 1, písm. d) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sa M. Š. podľa § 226 písm. e) Tr. por. oslobodzuje spod obžaloby OP v Trnave pre trestný čin podľa § 250 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. por. na skutkovom základe ako je uvedené v rozsudku OS v Trnave.

Pre uplynutie času trestnosť činu zanikla. Konanie obvineného v čase rozhodnutia KS v Trnave nevykazuje spoločenskú nebezpečnosť činu pre spoločnosť vyššiu než nepatrnú (zanikla trestnosť).

Iba z opatrnosti uvažujem o možnom rozhodnutí.

3. výstup: podľa § 258 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 3 Tr. por. sa M. Š. uznáva vinným na skutkovom základe v rozsudku uvedenom a odsudzuje sa podľa § 250 ods. 1 (za použitia § 88 Tr. zák.). Podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 53 ods. 1, ods. 2 písm. b) súd ukladá obvinenému M. Š. peňažný trest vo výške 5.000,- Sk (päťtisíc Sk). Pre prípad zmarenia peňažného trestu podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. súd ukladá náhradný trest vo výmere 15 dní.»

Pretože odvolací súd nepostupoval ani jedným z uvedených spôsobov, konal podľa názoru sťažovateľa „nespravodlivo a v lehote neprimeranej na prejednanie veci a v rozpore s neustrannosťou“, žiada vydať takýto nález:

„1. Základné právo M. Š. a právo na spravodlivé prejednanie a prejednanie bez zbytočných prieťahov a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 To 26/2008 zo dňa 13. 5. 2008 a predchádzajúcim rozsudkom Okresného súdu v Trnave, sp. zn. 4 T 289/2002 zo dňa 29. 1. 2008 bolo porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sa zrušuje a prikazuje sa súdu, aby vo veci znovu rozhodol spravodlivo, bez zbytočných prieťahov a nestranne.

3. Krajský súd v Trnave je povinný poukázať JUDr. J. H., advokátovi..., trovy konania vo výške... 6.347,50 Sk.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia (petit), ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že ak existuje všeobecný súd, ktorý má v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ústavy zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, tak ústavný súd zásadne nemôže prijať sťažnosť na ďalšie konanie. Prijatie takejto sťažnosti totiž vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyplývajúci z citovaného znenia čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 130/02).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom rozhodol krajský súd tak, že ho zamietol. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o jeho sťažnosti, predmetom ktorej je namietané porušenie základných práv a slobôd namietaným rozsudkom okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

2. K namietanému porušeniu práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 26/2008, ako aj práva na spravodlivé prejednanie záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Podľa sťažovateľa v jeho prípade došlo k *„nespravodlivému prejednaniu vecí, prejednaniu v neprimerane dlhej lehote a... nie nestranným súdom“*.

2.1 K *„nespravodlivému prejednaniu vecí“*

Nespravodlivé prejednanie vecí podľa názoru sťažovateľa spočívalo v tom, že *«súdy neskúmali spoločenskú nebezpečnosť činu, neskúmali, či uvedený „spáchaný skutok“, ktorý vykazuje formálne znaky trestného činu, vykazuje spoločenskú nebezpečnosť činu v čase rozhodovania , t. j. po 10-tich rokoch, vyššiu než nepatrnú.*

Výška spôsobnej škody ako následok presiahla 600.000,- Sk (nikto ju nežiadal uhradiť) (pretože poškodený, na ktorého zmluvou o postúpení pohľadávok prešli pohľadávky H., a. s. v konkurze, si neuplatnil nárok na náhradu škody, pozn.). Suma v čase spáchania mala inú hodnotu než v čase rozhodovania.».

Sťažovateľ zároveň navrhol, ako by podľa jeho názoru mal znieť výrok spravodlivého rozsudku okrem rozhodnutia o vine (bližšie pozri odôvodnenie v časti I).

Ústavný súd konštatuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodovaniu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (čo však sťažovateľ ani nenamieta).

Úlohou ústavného súdu je kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecného súdu v prípade, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotnými rozhodnutiami došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu teda byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Po preskúmaní výroku a odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký jeho výklad Trestného zákona (účinného do 31. decembra 2005), ktorý by mal za následok porušenie označeného práva sťažovateľa.

Z napadnutého rozsudku okresného súdu vyplýva, že pri určovaní druhu trestu a jeho výmery sa riadil zásadami uvedenými v § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Trestného zákona. Zohľadnil pritom stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania sťažovateľa, osobu sťažovateľa, jeho doterajší spôsob života, ako aj čas, ktorý uplynul od spáchania skutku. Rešpektoval pritom požiadavky zákona na zabezpečenie účelu trestu hlavne v smere preventívneho pôsobenia a dospel k záveru, že *„výchovný a preventívny účel si splní u obžalovaného podmiennečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby so skúšobnou dobou v trvaní 2 (dvoch) rokov“*.

Krajský súd rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Krajský súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol, že okresný súd aj pri ukladaní trestu postupoval v súlade so zákonom *„prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, pričom starostlivo zvážil celkový stupeň nebezpečnosti činu obžalovaného pre spoločnosť, ktorý je určený predovšetkým významom chráneného záujmu spoločnosťou, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom jeho vykonania, jeho následkom, okolnosťami za ktorých bol čin spáchaný, osobou obžalovaného, mierou jeho zavinenia a pohnútkou.*

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov, ukladaný obžalovanému v rámci trestnej sadzby ustanovenej v ustanovení § 250 ods. 3 Trestného zákona za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.“

Z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Pokiaľ ide o skutkové zistenia, tieto boli predmetom konania na okresnom súde (tie však neboli

dôvodom podania sťažnosti). Krajský súd nepovažoval odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu za dôvodné, preto ho podľa § 256 Trestného poriadku (účinného do 31. januára 2005) zamietol. Ústavný súd v jeho postupe nezistil pochybenie, ktoré namietal sťažovateľ, a vzhľadom na uvedené skutočnosti sa nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd už v mnohých svojich rozhodnutiach judikoval, že neúspech v konaní automaticky neznamená porušenie základných práv a slobôd.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 K „prejednaníu v neprimerane dlhej lehote“

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namieta porušenie svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 26/2008.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti konštatuje, že *«skutok sa mal stať 19. 2. 1998. Obžaloba bola podaná 29. 7. 2002. Súd I. stupňa konal viac ako 5 rokov. Odvolací súd v snahe skončiť vec „za každú cenu“, aby sa tak vyhol možnému postihu po podaní sťažnosti obvineného na nedôvodné prietahy v konaní v zmysle porušenia Ústavy v § 48 ods. 2 a „Dohovoru“ v čl. 6 ods. 1, potvrdil rozhodnutie súdu I. stupňa.*

Odvolací súd v lehote do 13. 5. 2008, ktorú u neväzobnej veci považujem za primeranú, rozhodol a v lehote výnimočne krátkej vec vrátil súdu I. stupňa.».

Podľa názoru ústavného súdu k porušeniu označeného práva by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti okresného súdu, avšak iba samotným rozsudkom sp. zn. 4 T 26/2008 toto právo sťažovateľa porušené byť nemohlo (obdobne III. ÚS 143/05, III. ÚS 258/05, III. ÚS 240/07).

Ústavný súd navyše vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 285/08).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z informácie poskytnutej v tejto veci ústavnému súdu okresným súdom vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 13. mája 2008, keď krajský súd na verejnom zasadnutí senátu uznesením sp. zn. 4 To 26/2008 zamietol odvolanie sťažovateľa, čím nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 T 289/2002 z 29. januára 2008. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 13. júna 2008. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 29. júla 2008 (na poštovú prepravu bola odovzdaná 24. júla 2008).

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta (napr. I. ÚS 93/97, I. ÚS 24/98, III. ÚS 248/05, IV. ÚS 122/07). Sťažovateľ podal sťažnosť na neprimeranú dĺžku súdneho konania až po právoplatnom skončení namietaného konania,

keď ústavný súd už nemôže žiadnym spôsobom prispieť k odstráneniu stavu právnej neistoty.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju po predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2.3 K „*prejednaníu... nie nestranným súdom*“

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (m. m. I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na prejednanie svojej záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obmedzuje sa iba na tvrdenie, že „*v konkrétnom prípade došlo k... prejednaníu veci... podľa môjho názoru nie nestranným súdom*“, a z toho vyvodzuje aj porušenie svojho označeného práva bez zdôvodnenia, v čom má podľa neho toto porušenie spočívať.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo.

Ako už bolo uvedené, sťažovateľ okrem strohej konštatácie o nepochybnom porušení svojho práva na prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ničím neodôvodnil ani nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi ním a namietaným porušením označeného práva. Už z tohto samotného faktu možno vyvodit' záver o zjavnej neopodstatnenosti jeho sťažnosti v tejto časti.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje.

Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práva nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje v tejto časti kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s nedostatkom zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľ je zastúpený advokátom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z.

o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (Živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 124/08).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, ako aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2008